

"ישיבישע בלאט" "לאמדעס" ב"דף היומ" בשו"ת ומ"מ

דף קא.

רש"י ד"ה דמכלי, כתב לכאורה דבהמה בעלת מום לאחר שקדשה כגון ששחטה בכלי שרת לא מצינו בה פדיון, וקשה דהלא אין כלי שרת מקדש אלא את הראוי לו ולא הפסול מעיקרא? עי' טהרת הקודש וישר טוב, והטעם שאין לזה פדיון, עי' ח"י הגר"ח עה"ש ס' פג', וח"י מרן ר"ז הלוי עמ' 162 שזהו דין קדושה חדש שנלמד מ'כל הנוגע בהם יקדש', ועי' תוס' זבחים מז', דסכין השחיטה אינו כלי שרת ולפי זה ה'שם קרבן' הוא המונע מזה פדיון, ועי' אחיעזר ח"ב כח' א' למה קרבן פסח נפדה לאחר שחיטה.

אלא עצים ולבונה וכלי שרת ליפרקו, וברש"י כתב דאין בהם קדושת הגוף כלל, ועי' רבינו גרשם, ובקרן אורה לעיל ק: דן אי לדעת רש"י לאחר שישתמש בהם כן יהיה קדושת הגוף, ועי' עולת שלמה, ועי' מנחת ברוך פל' א' שאם נאמר שאיירי דווקא קודם שנשתמש בהם מובן למלא תי' הגמ' שלא נפדין כדי שלא ישתמש הדיוט בשל מלך.

דעצים כמה דלא משפי להו לגזירין לא מיתכשרי, ועי' רש"י ותוד"ה אע"ג ממת' מקבלים טומאה מה"ת ומדרבנן, ועי' ברכת הזבח שפת אמת וצאן קדשים בתוס'.

יל"ע למה במשנה לעיל ק: כתבה שהטעם דאין פדיון לעצים וכלי שרת משום שאין פדיון אלא לבהמה ולא נקט את הטעם דסוגייתינו?, עי"ש טהרת הקודש.

אי שמיעא ליה לשמואל הא דתניא המתפיס תמימים וכו', ועי' ח"י המיוחסים לרשב"א למה איכא מכאן סתירה לדברי שמואל.

הכא נמי כיון דשכיחי מומין וכו', ועי' טהרת הקודש לפי זה אי הוי דאורייתא או דרבנן.

עי' שער המלך ערכין ה' ה' שהקשה למה לא הקשו על דברי שמואל מהמשנה שקלים ד' ח' שמקדיש כל נכסיו והויו בהם יינות שמנים וסלתות ימכרו לצרכי אותו המין ויפלו דמיהם לבדה"ב ומבואר דאין נפדין טהורים?, עי' מצפה איתן והגה' יעב"ץ מה שתי'.

ע"ב

כולם מטמאין טומאת אוכלין, ועי' רש"י למה אין בהם טומאת נבלות, וע"ע שיטמ"ק ובתוס', וע"ע שפת אמת.

הואיל והיתה לה שעת הכושר, ועי' רש"י למה לשאר הבע"ח לא חשיב שהיתה להם שעת הכושר מחיים, ועי' ח"י הגר"ז בבכורות י..

מאי טעמא דר"ש וכו', עי' רש"י כאן ובבכורות אי סגי במה שמותר בהנאה ויכול להאכילו לגוי או שבעי מותר באכילה, עי' תוס' כאן ושם, שיטמ"ק וקרן אורה.

והא פיגל במנחה וכו', וקשה לפי מה שכתבו התוד"ה פיגל דאכילת מזבח הוי אוכל, עי' שם בברכת הזבח ובמנחת כהן.

בשר בחלב נמי תיפול דאוכל שאתה יכול להאכילו לאחרים וכו', עי' רעק"א שהקשה שיש אופן שאין יכול להאכילו לאחרים, עי' תי' ועי' שו"ת רבי שלמה איגר ח"א כח'.

תוד"ה פיגל, הקשו דמנחה היה לה שעת הכושר במחובר, עי' תי' וע"ע אור שמח הל' טומאת אוכלין א' כה', ומאכ"א ד' כב' מה שתירץ.

הניחא וכו', טהורים אין נפדין, ועי' קרן אורה וטהרת הקודש שנחלקו אי יתן להוכיח מסוגיין דאין לפדות טהורים מן התורה.

כל העומד וכו', הגדרים בזה עי' תוס' ב"ק עו:, עי"ש רמ"ה בשיטמ"ק, ועי' שערי יושר ג' יא' שאין הכוונה שכל העומד כבר נעשה, אלא שסגי במה שעומד, כמו שהיה נעשה.

פרה מטמאת טומאת אוכלין, עי' בתוס' ב"ק עז. שהקשו דבלא טו"א היא עצמה מטמאה אדם ובגדים, ועי"ש עוד מחלוקת ר"י ור"ת אי מה שסופו לטמא טומאה חמורה משוי ליה אוכלה, ועי"ש עוד מה שהקשו דפרה הוי קדשי בדה"ב דלא בעי העמדה והערכה, ועוד הקשו שמצד 'חיבת הקודש' תוכשר לקבל טומאה, עי"ש, ע"ע כל הסוגיא בחולין פא:.

פרה נפדית על גב מערכתה, והטעם עי' בראשונים שבועות יא:.

אלא הני מנחות מצוה לפדותן?, והקשה השפת אמת הא גם בזה אם מצא אחרת נאה הימנה מצוה לפדותה?, ועי' ר"ג דבמנחה כיון שמצוה להביאה מן המובחר אינו מצוי שיהיה נאה הימנה משא"כ בפרה.

**לע"נ הג"ר חיים בן-ציון בה"ג רבי משה זצ"ל
נלב"ע טו' כסלו תשעח'**

**ל"ישיבישע בלאט" מהדורה מורחבת, או לקבלת הדף מידי יום ביומו,
שלח בקשה ל- 7652935@gmail.com ואנו נשלח לכם בל"ג מידי יום.**